

بررسی اثرات تنفس زدایی در افراد مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک

رویا یاوریان^{*}، دکتر محمود منصور^{**}

* دانشگاه علوم پزشکی ارومیه

** دانشگاه علوم پزشکی تهران

خلاصه

سابقه و هدف: در مطالعات مختلف اثرات مثبت تنفس زدایی در افراد مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک به اثبات رسیده است.

مواد و روشها: بمنظور بررسی اثرات روشن تنفس زدایی تدریجی تبدیل یافته جکوبسن در افراد مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک، ۱۴ دانشآموز مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک از بین ۴۳ دانشآموز مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک مدرسه استثنائی توان خواهان تهران انتخاب شدند. این دانشآموزان واجد نگهداری ذهنی طول و سطح بودند سپس تست مهارت دستی استرومبرگ در مورد آنها اجرا شد و پس از آن آزمودنی‌ها همتاسازی شدند و بطور تصادفی به دو گروه آزمایش و شاهد تقسیم شدند. در گروه آزمایش تمرين‌های تنفس زدایی بعدت ۳۲ جلسه (حدود دو ماه) انجام شد در حالی که گروه شاهد از انجام این تمرين‌ها محروم بودند. سپس تست مهارت دستی استرومبرگ مجدداً در هر گروه اجرا شد.

یافته‌ها: مقایسه تفاوت بین میانگین‌های دو گروه پس از آزمون مجدد نشان داد که دقت و سرعت عمل آزمودنی‌های گروه آزمایش نسبت به گروه شاهد بطور معنی‌داری افزایش یافته است. گزارش‌های ارائه شده توسط آزمودنی‌ها، معلمان، والدین و مشاهدات بالینی نیز حاکی از اثرات مفید تمرين‌های تنفس زدایی در افراد مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک بودند.

نتیجه‌گیری و توصیه‌ها: با توجه به اثرات مثبت تنفس زدایی در افراد مبتلا به فلچ اسپاستیک پیشنهاد می‌شود در چنین افرادی خدمات درمانی ارائه می‌دهند، از این روش به عنوان یک روش درمانی مناسب سودجویند.

وازگان کلیدی: فلچ مغزی اسپاستیک، تنفس زدایی

و قشر مغز را در گیر می‌کنند، اثرات مفید درمانگری داشته باشد (۱،۲).

جکوبسن با ارائه گزارش‌های در مورد بررسی‌های خود در خصوص یماران مبتلا به اختلالات اضطرابی و دیگر مشکلات هیجانی، اذعان داشت که روش تنفس زدایی تدریجی نه تنها در درمانگری جنبه‌های روانپزشکی اضطراب و سایر مشکلات هیجانی نقش مهمی ایفا می‌کند، بلکه در درمانگری اختلالات همراه با این مشکلات در سایر اعضاء بدن مانند دستگاه گوارشی، قلبی - عروقی و ... نیز مؤثر است (۳). پژوهش‌های مختلف حاکی از اثرات منفی استفاده از این روش در درمانگری انواع اختلالات مانند دردها، سردردها، بیخوابی، ناهمانگی‌های عضلانی، یماری‌های روان - تنی و غیره است.

جکوبسن از پژوهش‌های خود نتیجه گرفت که تنفس در اثر منقبض شدن بافت‌های عضلانی هنگامی که فرد دچار اضطراب می‌شود، بوجود می‌آید و چنین اضطرابی را می‌توان با کم کردن تنفس از میان برد. بنابراین تنفس زدایی در عضلات می‌تواند بعنوان یک روش درمانگری برای فردی که دچار اضطراب و تنفس است به کار رود. وی روش فیزیولوژیکی خود را به نام آموزش تنفس زدایی تدریجی بنا نهاد. وی با ارائه نظریه عضلانی و با ذکر اطلاعات فیزیولوژیکی و تشریحی در مورد ارتباط بین دستگاه عصبی خودکار و قشر مغز عنوان کرد که تنفس زدایی عصبی - عضلانی باید در اختلالات مختلف عاطفی، عصبی و فیزیولوژیکی که دستگاه عصبی خودکار

مواد و روشها

جامعه مورد مطالعه از دانش آموزان مدرسه استثنائی توان خواهان انتخاب شدند. این مدرسه به دانش آموزان مبتلا به معلولیتهای جسمی تعلق دارد و در منطقه سه تهران واقع شده و دانش آموزان مناطق مختلف تهران در این مدرسه در مقاطع ابتدائی و راهنمایی مشغول تحصیل هستند.

با مطالعه پروندهای دانش آموزان مشخص شد که ۸۰ دانش آموز مبتلا به فلچ مغزی در این مدرسه وجود دارند. از این ۸۰ نفر، ۴۳ نفر مبتلا به فلچ مغزی نوع اسپاستیک بودند. در مورد این ۴۳ نفر آزمونهای نگهداری ذهنی طول و سطح اجرا شد. ۱۸ نفر واجد نگهداری ذهنی طول و سطح بودند ولی هیچکدام از آنها واجد نگهداری ذهنی حجم نبودند. این ۱۸ نفر بعنوان آزمودنی های پژوهش در نظر گرفته شدند. در مورد این ۱۸ نفر بعد از مشخص شدن وضعیت برتری جانی آنها تست مهارت دستی استرومبرگ به مدت سه روز متوالی انجام شد و میانگین نتایج این سه روز برای هر آزمودنی بعنوان نتیجه پیش تست (per-test) در نظر گرفته شد. سپس بر اساس نتایج حاصله تا جایی که امکان داشت آزمودنی ها زوج شدند و به طور تصادفی از هر زوج یک نفر به گروه آزمایش و یک نفر به گروه شاهد اختصاص یافت (۲).

قبل از اجرای تمرین های تنش زدایی بمنظور تنظیم یک برنامه درمانگری که با وضعیت آزمودنیها متناسب باشد از سه نفر از آزمودنیها خواسته شد که در عضلات بدنشان به ایجاد تنش پردازنند، سپس با در نظر گرفتن محدودیت های حرکتی و کوتاهی های عضلانی عضلات بدن به ده گروه تقسیم شد و بعد از ارائه اصول روش تنش زدایی تدریجی و هدف از آن و آشنا کردن آزمودنی ها با نحوه ایجاد تنش در عضلات برنامه روزانه برای آنها گذاشته شد و در هر هفتۀ حدود ۴-۵ جلسه هر آزمودنی تمرینها را انجام می داد. بعد از گذشت ۳۲ جلسه مجدداً تست مهارت دستی استرومبرگ به مدت سه روز متوالی در تمامی آزمودنی های گروه شاهد و آزمایش انجام شد. میانگین نتایج این سه روز برای هر آزمودنی بعنوان نتیجه پس تست (post-test) در نظر گرفته شد. از آزمون t برای تجزیه و تحلیل داده ها استفاده شد.

در درمانگری فلچ مغزی از روش های بسیاری با درجات متفاوتی از موفقیت استفاده شده است ولی هیچ مدرکی مبنی بر برتری یک روش نسبت به روش دیگر وجود ندارد (۳).

بدنبال تنش زدایی در عضلات، میزان حرکات انقباضی بدن کم و در نتیجه هماهنگی و سرعت حرکات بدن زیاد خواهد شد.

درمانگری ناتوانی های حرکتی در کودکان مبتلا به فلچ مغزی بر سه اصل استوار است:

- ۱- تنش زدایی عضلانی
- ۲- آموزش در زمینه کنترل فعالیت عضلات
- ۳- آموزش الگوهای تحولی

با بکار گرفتن این اصول تنش کم می شود، فعالیت غیرارادی نیز کاهش می باید و فعالیت عضلات فرد تحت کنترل مراکز حرکتی - ارادی درمی آید، فعالیت عضلات هماهنگ می شود و در جهت انجام فعالیت های علمی و مفید مورد استفاده قرار می گیرد بنابراین تنش زدایی یک روش مهم درمانگری به منظور کم کردن تنش و حرکات غیرارادی عضلات است (۴).

از انواع روش های آموزش تنش زدایی اعم از روش تنش زدایی تدریجی، پس خوراند زیستی و آموزش خودزاد در امر درمانگری افراد مبتلا به فلچ مغزی استفاده می شود (۳).

در یک پژوهش با استفاده از روش آموزش خودزاد در مورد چهار کودک ۱۳-۱۷ ساله مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک، همه افراد پیشرفت رضایت بخش داشتند (۵). در پژوهش دیگری که توسط اورتگا بمنظور بررسی اثرات تنش زدایی تدریجی در افراد بزرگسال مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک انجام شد، چهار فرد بزرگسال ۲۹-۴۹ ساله مبتلا به فلچ مغزی اسپاستیک که در کارگاه حرفه ای کار می کردند، انتخاب شدند. این چهار نفر تمرین های تنش زدایی تدریجی را هر روز قبل از شروع به کار و بمدت سه ماه انجام دادند. قبل از شروع تمرین ها تست کار دستی مینیسوتا در مورد آزمودنی ها اجرا شد. در پایان این سه ماه پیشرفت معنی داری در نتایج هر چهار آزمودنی مشاهده گردید. در ضمن این تست هر سه روز یک بار در مورد آزمودنی ها اجرا می شد (۶).

گزارش‌های والدین مبنی بر بهبود وضعیت کلی فرزندانشان و همچنین گزارش‌های ارائه شده از طرف خود آزمودنی‌ها همگی حاکی از اثرات مفید استفاده از تمرینهای تنش‌زدایی بودند.

لازم به ذکر است که قبل از شروع و انجام تمرینها با ایجاد هماهنگی‌های لازم درخواست شد که کلیه برنامه‌های توانبخشی آزمودنی‌ها حذف شود.

یافته‌ها

بحث

بر اساس نتایج این پژوهش اثرات مفید روش تنش‌زدایی تدریجی در افراد مبتلا به فلجه اسپاستیک آشکار می‌گردد. از آنجا که افراد مبتلا به فلجه مغزی اسپاستیک می‌توانند نهایتاً بدون کمک درمانگر و به تنها تمرینهای تنش‌زدایی را انجام دهند، استفاده از این روش جایگاه ویژه‌ای در درمانگری داشته و می‌توان در مراکز توانبخشی و مؤسساتی که در آنها به افراد فلجه مغزی اسپاستیک خدمات درمانی ارائه می‌شود، از این روش استفاده نمود. عدم وجود گروه درمان کاذب به عنوان یکی از محدودیتهای این پژوهش به حساب می‌آید، لذا پیشنهاد می‌شود در پژوهش‌های دیگر با لحاظ کردن این مسئله، امکان نتیجه گیریهای دقیق‌تر فراهم شود.

نتایج آزمون t نشان می‌دهد که تفاوت بین میانگین‌های پس آزمونها و میانگین‌های پس آزمون و پیش آزمون در گروه آزمایش معنی‌دار است، در حالی که تفاوت بین میانگین‌های پیش آزمونها و میانگین‌های پیش آزمون و پس آزمون گروه شاهد معنی‌دار نیست (جدول ۱).

جدول ۱: میانگین ($\pm$ انحراف معیار) پس آزمون و پیش آزمون در گروه شاهد و آزمایش

گروه	آزمون	میانگین $\pm$ انحراف معیار
آزمایش	پیش آزمون	$39.0 \pm 9.2/4$
	پس آزمون	$30.1 \pm 7.2/9$
	پیش آزمون	$40.2 \pm 10.7/6$
شاهد	پس آزمون	$38.5 \pm 9.8/9$

کاهش ناهمانگی در ایجاد چرخه تنش - واتنش بر اساس مشاهدات بالینی، گزارش‌های ارائه شده از طرف معلمان در زمینه بهبود سرعت نوشتمن آزمودنی‌های گروه آزمایش و

REFERENCES

- مختار ملک‌پور در ترجمه آموزش آرامش تدریجی (برنستین داکلاس، بورکسووک توomas، مؤلفین). انتشارات بامداد، تهران، سال ۱۳۶۸؛ صفحات ۶۳ تا ۱۱۷.
- منصور محمود، دادستان پریز (مؤلفین). دیدگاه پیازه در گستره تحول روانی و آزمونهای عملیاتی. انتشارات ژرف، تهران، سال ۱۳۶۷؛ صفحات ۱۷۸ تا ۱۸۹.
- 3- Konno Y. Changes of body sensation through muscular relaxation using the method of measuring tactile two point limen. *Shinrigaku kenkyu* 1989; 60(4): 209-15.
- 4- Jacobson E. Biology of emotions. Springfield, USA, 1967; p: 20-35.
- 5- Paul O. Relaxation in cerebral Palsy. *Dev Med Child Neurol* 1988; 11: 115-7.
- 6- Ortega D. Relaxation exercise with cerebral palsied adults showing spasticity. *J Appl Behaviour* 1987; 11(4): 447-551.